

I. L'enterrament del mort.

~~Que~~ Cruel arriba el mes d'abril, llevant
Lilàs d'un sol que era tot mort, lligant
Records a noves esmes, estufant
Amb la pluja les arrels ertes!
L'hivern ens va guardar calents, colgant
La terra sota neu d'oblit, peixant
Amb tubèrculs la nostra vida.
Ens va sorprendre l'estiu, caient damunt l'Starnbergersee
Amb un ram de pluja; ~~vam deturar nos~~ ^{ens vam quedar} sota dels porxos
I vam sortir, amb el sol, cap al Hofgarten
I vam prendre cafè i parlar com una hora.
"No tinc res de russa, sóc lituanesa, autèntica alemanya".
I quan érem infants, uns dies a casa l'arxiduc
(el meu còsi), se'm va endur en el trineu,
I em vaig espa^{ncar}ordir. Deia, Marie,
Marie, agafa't fort. I ens deixàvem lliscar.
A la muntanya, és que et sents lliure.
Llegeixo, bona part de la nit, i ^{en cal} a l'hivern vaig al sud.

¿Quines són les arrels que s'arrapen, quines branques creixen
En aquestes ^{a pedregosa de terra} desferres pètries? Fill de l'home,
Dir-ho no pots, ni endevinar-ho, no coneixes
Sinó un munt d'imatges fetes a trossos, on el sol bat,
I on l'arbre mort no dóna empar, ni el grill consol,
Ni remor d'aigua el roquerar eixut. Només
Hi ha ombra sota d'aquesta roca roja,
(Vine a l'ombra d'aquesta roca roja),
I et mostraré quelcom de diferent tant de

a l'ombra que al matí t'emplaita
La teva ombra al matí que corre rera teu
Com de l'ombra a la tarda que creix al davant teu:
~~Et mostraré~~
~~Veuràs~~ la por en un grapat de pols.

Frisch weht der Wind

Der Heimat zu.

Mein irisch Kind,

Wo weilest du?

"Em vas donar jacints, primer, fa un any;
La noia dels jacints, em deien".
- Però quan, tard, tornàvem del Jardí dels Jacints,
Plens els teus braços, i humit el teu cabell, jo no podia
Parlar, els ulls se m'enterbolien, no em sentia
Ni viu ni mort, res no sabia,
La mirada en el cor de la llum, el silenci.
Oed' und leer das Meer.

Madame Sosostris, ^{reputada} ~~la famosa~~ ^{cèlebre,} ~~l'endevinaire,~~

Tenia un refredat, i amb tot
~~no se'n coneix a Europa cap que sigui més hàbil~~ ^{entre d'} ~~no se'n sap~~ ^{de}

Amb un joc ^{diabòlic} ~~maliciós~~ ^{demoníac} de cartes. Aquí, deia,

Teniu ^{que s'ha agafat} ~~En~~ ^{negat} ~~sort~~ la vostra carta, el ^{Mariyer} ~~negat~~ ~~Neuxen~~ fenici,

(Perles són) ~~ara~~ el que eren ulls. Mireu!

I aquesta és Belladonna, la Dama de les Roques,

Mestressa dels ~~atzars~~ ^{de les oportunitats}.

^{Haha} És l'home dels tres bastos, ^{aquí} ~~aquest~~, i ^{aquí} ~~això~~ és la Roda,

I ^{aquí} ~~ve~~ ^{el mercader} ~~el mercader~~ borni, i aquesta carta ^{d'ara} ~~és d'ara~~,

Tota blanca, és quelcom que ^{tragina} ~~arrossega~~ a l'esquena,

Que m'és defès de veure. ^{clar} ~~Ara~~, Tampoc no trobo

La carta del Penjat. Temeu la mort per aigua.

Veig un ^{una multitud giravoltant en cercle} ~~aplec de gent rodent en una roda~~,

Gràcies. ^{Si us troben veieu} ~~Té~~, si ~~vegéssiu~~ la senyora Equitònia,

Digueu-li que li porto /jo mateixa/ l'horòscop:

^{Ca!} ~~S'ha d'anar~~ amb tan de compte, ~~en aquest temps~~, ~~sabeu~~,

que no hauria pensat que en desfe' la mort tants.

Irreal Ciutat,

flua Sota la boira ~~bruna~~ ^{Santa} d'una aurora d'hivern
La multitud ~~flua~~ ^{corria una gentada} pel Pont de Londres, tants
~~que no se' que la mort~~ ^{mai n'hagué desfet}
~~Com mai, la mort, no creia que en pogués desfer tants.~~
Sospirs, ~~breus~~ ^{curts} i espaiats, s'exhalaven, ~~cada home~~ ^{tothom}

Fluïen ~~tenia~~ ^{tenia} fets els ulls ~~al~~ ^{lert} davant dels ~~seus~~ ^{curts} peus.
 ~~Baixaven~~ ^{Fluïen} ~~l'aire~~ ^{l'aire} el turó, carrer del Rei Guillem

Avall, on Santa Mary Woolnoth dona les hores

Amb un so esmorteït al pic final de nou.

Vaig veure un conegut, i vaig cridar-lo: "Stetson!

Tu que eres junt amb mi en els vaixells de ~~Mila~~ ^{Mila}!

El cos que vas plantar l'any passat al teu hort,

¿Ha començat a créixer? ¿Farà florida enguany?

¿~~Que~~ ^{No} li ha fet malbé el llit, la gelor inesperada?

Fes fora d'allà el gos, aquest amic de l'home,

~~Sino,~~ ^{Si no,} amb les seves urpes tornarà a descolgar-lo!

Oh tu, lector hipòcrita! - mon semblable, - mon frère!"

II. Una partida d'escacs.

El Setí ^{ella} on ~~ella~~ seia ^{talment} com un tron brunyit,

Lluïa ^{sobre} damunt el marbre, on el mirall,
~~amb fracsals cisells entallats de parra amb~~
~~aguantat per suports ornats amb faiçó de raïms~~

^{des d'ara} Per entre els quals (un Cupidó daurat guaitava)

(Un altre s'amagava els ulls darrera l'ala), ^{darrera l'ala s'amagava}
~~deblava els flams~~ ^{els ulls un}
Duplicava les flames d'uns canelobres de set braços ^{altre}

Que reflectien ~~la~~ llum damunt la taula, mentre
~~l'esclat dels seus joiells~~ ^{la fulgor dels} ~~seus~~ ^{ergia al cel} ~~joiells~~ ^{l'encontre}

Des d'estoigs de setí vessats ~~en rica profusió;~~ ^{profusament; resrats;}

En fioles de vori i ~~de~~ cristall de color,
~~obertes,~~ ^{destapades,} sotjaven estranys perfums sintètics,

Ungüents, en pols, o líquids, - ^{atranyia} ~~torbant~~ confonent

I ofegant els sentits ~~dins les sentors;~~ ^{en clos; que sentors; escapa de} ~~omogudes~~ ^{en les sentors,}

Per l'aire fresc de la finestra, ^{sempilaven} ~~les sentors~~ ascendien ^{suu, empese,}

~~Afoixugant les flames allargades dels ciris,~~

^{el fum} ~~empenyien llur perfum~~ fins a l'enteixinat,

Animant els motius de ~~l'artitzat~~ ^{artitzat.} trespol.

Enormes troncs, desferres del mar, tenyits de coure,

Cremaven verd i taronja, en un marc polierom,

ⁱ En la trista llum del qual (nedava un dofí entallat)

~~hi havia,~~ ^{damunt la lleixa on hi havia figurada,} ~~damunt l'antic tinell, representada,~~

Com a finestra oberta al salvatge escenari, ^{a l'escena silvestre,}
~~el mudament~~

La muda de Filomela, pel rei bàrbar

Tan brutalment forçada; ^{per allí} ~~el~~ rossinyol ~~seguia~~

Omplia (tot el desert) amb veu inviolable

^{hi seguia cridant,} ~~I encara cridava,~~ ^{hi} tal sempre el món ^{hi} encalça,

"Jag Jag" a orelles brutes.

I altres bocins marcits de temps
^{emmansteits monyons}

^{i en aquella ll. tr.}
^{e. n. u. d.}
i un dofí en
la llum trista
hi nedava
entallat
i un dofí atallat
nedava en la llum
trista.

Passes
fartu
es van
tenir

Es contaven en els murs; formes de mirada fixa
Ressaltaven, s'inclinaven, ~~silenciava~~ ^{emmundint} la cambra closa.
~~Se sentiren furtives passes~~ a l'escala.

A la claror del foc, sota el raspall, els seus cabells
~~toffe~~ ^{toffe} ~~bandit~~ ^{bandit} ~~en punts~~ ^{en punts} ~~de foc~~ ^{de foc} ~~eneros~~ ^{eneros} ~~ardents~~ ^{ardents}
Es desplega en ardents guspires
~~en mots llus~~, i ~~quedaren~~ ^{quedaren} ~~salvatjament~~ ^{salvatjament} ~~quiets~~ ^{quiets}.
Lluents com mots, després serien salvatjament en calma.
~~després fins que restaren~~

"Tinc els nervis desfets, sí. ^{no} Resta amb mi
Avui. I parla'm. Mai em parles. Parla.
¿Què estàs ara pensant? ¿Què penses? ¿Què?
Jo no sé mai què és el que penses. Pensa".

~~(Mai no t'entens del que tu~~

Penso que som al carreró dels rats
On tots els morts van perdre els ossos.

"Què és, aquest soroll?"

El vent sota la porta.

"I aquest soroll, ¿què és? El vent, ¿què fa?"

Res, et dic, res.

"Però, ¿que no
saps res? ¿Que no veus res? ¿Que no recordes
Res?"

Recordo que

Perles són ara el que eren ulls.

"¿Que ets viu, o no? ¿Que no ^{hi} tens res ~~dins~~ ^{al} el teu cap?"

No hi tinc sinó

Oh Oh aquesta ~~parança~~ ^{raja} shakespeariana -

Es tan elegant, ~~és tan~~

~~ta~~ Intel·ligent, ~~tant i tant~~

"¿Què faré, ara? ¿Què faré?"

Me n'aniré al carrer, tal com estic, a caminar,

Amb els cabells sense arreglar. Però, demà, ¿què caldrà fer?

~~tots~~ escapats.

^{és}

^{mai}
ens calfar
¿Què farem ~~mai~~?"

A les deu, l'aigua calenta.

I (si plou, a les quatre) un cotxe clos.

Farem una partida d'escacs, afeixugant-nos

Els ulls sense parpelles, i esperant *que tusha a la porta*

Sentir trucar a la porta.

el van deixar anar, l'Albert, li vaig dir en ella,
Quan van desmobilitzar el marit de Lil,

jo maleixa,
Li vaig dir, - no em mossego la llengua, jo mateixa

DE PRESSA, SI US PLAU, ~~NOVA~~ JA ES HORA

dina dona,
Dona, ara que l'Albert torna, arregla't una mica.

Li hauria de dir en ella,
Voldrà saber què n'has fet, dels diners que et va dar

prou que ho ve' si jo hiera.
Per posar-te unes dents. Ho sé perquè jo hi era.

creu te les,
Te les treus totes, Lil, i et fas un bon dentat, et poses dentadura,

t'ha ben jurat,
Va dir-li, perquè mira, no fas pas gaire goig, ~~no juro.~~
com et puc mirar, a la cara,

Nia mi,
~~Li~~ a mi tampoc me'n fas, li dic, pensa en l'Albert, pobret,

qu'el son de
Quatre anys podria se a la mili, voldrà rescabalar-se,

decas tu no hi fas res,
I si tu no li serveixes, no et pensis, que no n'hi faltaran.

¿Que n'hi ha d'altre?
Així que no n'hi faltaran, em diu. ~~W'ho ensumo,~~ li faig jo.

I ella em ~~mirava~~ mira a la cara i em fa; Ja sé a qui dec les gràcies.

DE PRESSA, SI US PLAU, JA ES HORA

Noia
Té, si no t'agrada, t'ho empasses, jo li faig.

¿Que et creus que sense tu s'han acabat les dones?

quan vingui
Recorda't del que et dic, el dia que ell et deixi.

digui,
figus ¿No et don vergonya, dona, d'estar tan envellida?

passa dels
(I és que no ~~és~~ ~~pas~~ més de trenta-ú.)

Què vols que hi faci, diu ~~ella~~, posant la carallarga.

Tot ve d'aquelles pindoles per avortar, que diu.

se'n va morir,
en sobriqueda,
~~Ja són N'ha bupat amb el Jordi, l'últim~~
(I a té ~~ja~~ cinc, i quan el Jordi et, de poc que no ~~se'n va morir.~~)

~~Va dir el de la farmàcia que no seria res, però des d'aleshores que~~

~~deien que era un casament no m'he refet del tot,~~
No te des d'aleshores que
niots de trank, li
em sento tota una altra.

Que tanta que ets, vaig dir.

Fero
Si ell no et deixa estar, *nira mira,* tot això hi guanyes.

pacincia,
¿i doncs, perquè et casaves, si no ~~volies~~ per tenir fills?

I si, ^{és que} ~~de filla~~, no en volies, ^{de filla,} perquè carai casar-vos!
 DE PRESSA, SI US PLAU, JA ÉS HORA
 Bones, aquest ^{el} diumenge, ell ^{hi} era, a casa, i tenien pernil fumet,
 I em van dir que hi anés a sopar, per ^a ~~tastar-lo~~, ^{menjar d'aquell} el pernil
 DE PRESSA, SI US PLAU, JA ÉS HORA ^{tastar-lo calent}
 DE PRESSA, SI US PLAU, JA ÉS HORA ^{cusinat}
 Bon' nit, Bill. Bon' nit, Lou. Bon' nit, May. Bone nit.
 Déusiau, déusiau. Bon' nit.
 Bona nit, senyores; bona nit, amables senyores; bona nit, bona nit.

Era un diumenge el dia que va tornar l'Altet,
 i van anar un ^{cuixot} ~~parat~~; i m'hi van convidar —

Senyores, bona nit; us don la bona nit,
 gentils senyores, bona nit.
 Us don la bona nit, senyores; bona nit,
 gentils senyores, bona nit.
 Senyores, bona nit; gentils senyores,
 bona nit, bona nit.
 Senyores, bona nit; us don, gentils senyores,
 la bona nit, la bona nit.

III. El sermó de foc.

El ~~teudrol~~^{teudrol} del riu s'esquinça

La terra ~~vora~~^{vora} el riu s'atterra: els últims dits de les fulles s'arrapen, colguen a la riba humida. El vent, travessa la terra ~~gris~~^{porta verduella,} on ningú el sent.

Se n'han anat les nimfes.

~~solc~~^{solc} Tàmesi, ~~com~~^{com} fins que acabi el meu cant.

El riu ja ~~no~~^{i'endium} ~~arrossega~~^{no} anelles buides, papers bruts,

Mi mocadors, ni capces de cartó, ni punts de cigar

Mi cap ~~altre~~^{de les} ~~de nit~~^{de les} de ~~nit~~^{de nit} se n'han anat les nimfes!

I llurs amics, els oceros hercus dels ~~directors~~^{caps} ~~de la ciutat~~^{d'empreses;} ~~de la ciutat~~^{hercus de la City;}

Sè n'han anat, i no han deixat adreça.

Vora les argius del ~~leuau~~^{leuau} vaig seure i vaig plorar...

Dolg Tàmesi, ~~escolat~~^{com} ~~del~~^{suave} fins que acabi el meu cant,

Dolg Tàmesi, ~~escolat~~^{com} ~~del~~^{jugue,} ~~que~~^{del} que no parlo llarg ni alt.

Però a l'esquerra, ~~en~~^{en} el ~~buf~~^{buf} gelat, se sent

El cruixir d'ossos, i ~~la~~^{una} ~~malleta~~^{malleta} riulla que d'orella a orella es va estenent.

Una rata ~~arrossega~~^{passa} ~~anant~~^{llisca} anant entre ~~el~~^{el} les mate

Fregent el seu ventre llefiscós damunt la rita,

Mentre pescava vora el canal ombriol

Una tarda d'hivern, ~~de~~^{darrera} la fàbrica de pas, ~~just~~^{just} ~~del~~^{del} tant,

Pensant en el naufragi del rei, el meu pare,

I en la mort, abans d'ell, del rei, el pare.

Blancs corsos nus en el vil baix i moll

~~deixats~~^{deixats} ~~cu~~^{cu} folga de costre baix eixuta, ~~quan~~^{quan} ~~passava~~^{passava} ~~quan~~^{quan} ~~passava~~^{passava} ~~sota~~^{sota} ~~la~~^{la} ~~ratxa~~^{ratxa} ~~any~~^{any} ~~del~~^{del} ~~any~~^{any} ~~del~~^{del} ~~any~~^{any}.

Però a l'esquerra de fent ca tant se sent ~~el~~^{el} ~~motors~~^{motors} ~~han~~^{han} de portar

fruel de ~~el~~^{el} ~~motors~~^{motors} i ~~del~~^{del} ~~motors~~^{motors} que ~~han~~^{han} de portar

Sweeney ~~de~~^{de} Mrs. Porter quan ~~era~~^{era} ~~la~~^{la} ~~primavera~~^{primavera}.

Una altra volta primavera. ~~Quin~~^{Quin} ~~gort~~^{gort} la lluna doña

brilant damunt Mrs. Porter

I la xicota

Es rienten els pens amb graciosa.

~~Notes~~
~~Notes~~
~~Notes~~

Flebas el fèuici, que morí fa una guinzena,
Oblidà el erit de la gavina, i la maror
I els profits i les pèrdus.

Un corrent sota el mar
Collí els seus ossos amb mormoleig suau. Mentre curat
Va reviure els seus dies de virid i jovesa
I ^{d'afrosi} capbussa en el remolí.

feute o jueu,
tu que munes la roda i quaites al vent
pensa en Flebas, que fou ^{bonz} ~~tell~~ i ^{alt} ~~epa~~ com ara es
tu.

subject, ^{qu'è} ~~qu'è~~ amb el
un d'aquells vils ~~reins~~ ^{coll} ~~han~~ dret
com un copalta ^{drine} ~~el~~ cap d'un potentat.

I. L'enterrament del mort.

Cruel arriba el mes d'abril, llevant
Lilas d'un sol que era tot mort, lligant
Records a noves esmes, estufant
Amb la pluja les arrels ertes.
L'hivern ens va guardar calents, colgant
La terra sota neu d'oblit, peixant
Amb tuberculs la nostra vida.
Ens va sorprendre l'estiu, caient damunt l'Starnbergersee
Amb un ram de pluja; ens vam quedar sota dels porxos
I vam sortir, amb el sol, cap al Hofgarten
I vam prendre cafe i parlar com una hora.
"No tinc res de russa, sóc lituanesa, autentica alemanya".
I quan érem infants, uns dies a casa l'arxiduc
(El meu cosí), se'm va endur en el trineu,
I em vaig espaventar. Deia, Marie,
Marie, agafa't fort. I ens deixavem lliscar.
A la muntanya, és que et sents lliure.
Llegeixo, bona part de la nit, i en ser hivern vaig al sud.

¿Quines són les arrels que s'arrapen, quines branques creixen
En aquesta pedregosa desferra? Fill de l'home,
Dir-ho no pots, ni endevinar-ho, no coneixes
Sinó un munt d'imatges fetes a trossos, on el sol bat,
I on l'arbre mort no dóna empar, ni el grill consol,
Ni remor d'aigua el roquerar eixut. Només
Hi ha ombra sota d'aquesta roca roja,
(Vine a l'ombra d'aquesta roca roja),
I et mostraré quelcom de diferent tant de
La teva ombra al matí que corre rera teu
Com de l'ombra a la tarda que creix al davant teu:
Et mostraré la por en un grapat de pols.

Frisch weht der Wind

Der Heimat zu.

Mein Irisch Kind,

Wo weilest du?

"Em vas donar jacints, primer, fa un any;
La noia dels jacints, em deien".
- Pero quan, tard, tornavem del Jardí dels Jacints,

I. L'enterrament del mort.

Cruel arriba el mes d'abril, llevant
Lilas d'un sol que era tot mort, lligant
Records a noves esmes, estufant
Amb la pluja les arrels ertes.
L'hivern ens va guardar calents, colgant
La terra sota neu d'oblit, peixant
Amb tuberculs la nostra vida.
Ens va sorprendre l'estiu, caient damunt l'Starnbergersee
Amb un ram de pluja; ens van quedar sota dels porxos
I vam sortir, amb el sol, cap al Hofgarten
I vam prendre cafe i parlar com una hora.
"No tinc res de russa, sóc lituanesa, autentica alemanya".
I quan érem infants, uns dies a casa l'arxiduc
(El meu cosí), se'n va endur en el trineu,
I em vaig espavordir. Deia, Marie,
Marie, agafa't fort. I ens deixavem lliscar.
A la muntanya, és que et sents lliure.
Llegeixo, bona part de la nit, i en ser hivern vaig al sud.

¿Quines són les arrels que s'arrapen, quines branques creixen
En aquesta pedregosa desferra? Fill de l'home,
Dir-ho no pots, ni endevinar-ho, no coneixes
Sinó un munt d'imatges fetes a trossos, on el sol bat,
I on l'arbre mort no dona empar, ni el grill consol,
Ni remor d'aigua el roquerar eixut. Només
Hi ha ombra sota d'aquesta roca roja,
(Vine a l'ombra d'aquesta roca roja),
I et mostraré quelcom de diferent tant de
La teva ombra al matí que corre rera teu
Com de l'ombra a la tarda que creix al davant teu:
Et mostraré la por en un grapat de pols.

Frisch weht der Wind

Der Heimat zu.

Mein irisches Kind,

Wo weilest du?

"Em vas donar jacints, primer, fa un any;
La noia dels jacints, em deien".

- Però quan, tard, tornavem del Jardí dels Jacints,